

Çanakkale'de Şehit Olan Bir Mehmetçiğin Son Mektubu

Çanakkale'de Şehit Olan Bir Mehmetçiğin Son Mektubu

Çanakkale'de Şehit Olan Bir Mehmetçiğin Son Mektubu

(Sadeleştirilmiştir)

(Mektubu yazan, Yedek Subay adayı Ethem, İstanbul Hukuk Fakültesi son sınıfına devam ederken, aynı zamanda Beyazıt Numune Mektebi'nde öğretmendi. Gönüllü olarak katıldığı Çanakkale Savaşı'nda, bu mektubu yazdıktan bir süre sonra şehitlik mertebesine yükselmiştir.)

Valideciğim, Dört Asker Doğurmakla İftihar Eden Şanlı Türk Annesi!

Öğütlerle dolu mektubunu, Divrin Ovası gibi güzel, yeşillik bir ovacığın ortasından geçen derenin kenarındaki armut ağacının gölgesinde otururken aldım. Mektubun, tabiatın yeşillikleri içinde mest olmuş ruhumu bir kat daha güçlendirdi. Okudum, okudukça büyük dersler aldım. Tekrar okudum. Şöyle güzel ve mukaddes bir vazifenin içinde bulunduğumdan sevindim. Gözlerimi açtım, uzaklara doğru baktım. Yeşil yeşil ekinlerin rüzgâra mukavemet edemeyerek eğilmesi, bana annemden gelen mektubu selâmlıyor gibi geldi. Hepsi benden tarafa doğru eğilip kalkıyordu ve beni, annemden mektup geldi diyerek tebrik ediyorlardı.

Gözlerimi biraz sağa çevirdim; güzel bir yamacın eteklerindeki muhteşem çam ağaçları, kendilerine mahsus bir ses ile bana müjde veriyorlardı. Bakışlarımı sola çevirdim; çığıl çığıl akan dere, bana annemden gelen mektuptan dolayı gülüyor, oynuyor, köpürüyordu. Başımı kaldırdım, gölgesinde istirahat ettiğim ağacın yapraklarına baktım. Hepsi benim sevincime iştirak ettiğini, yaptıkları danslarla anlatmak istiyordu. Diğer bir dalına baktım, güzel bir bülbül, tatlı sesiyle bana müjde veriyor ve duygularıma katıldığını ince gagasını açarak göstermek istiyordu. İşte bu geçen dakikalar anında bana yardımcı olan askerim:

- Efendim, çayınız, buyurunuz, içiniz, dedi.
- Pekâlâ, dedim. Aldım baktım, sütlü çay...
- Mustafa bu sütü nereden aldın? dedim.
- Efendim, şu derenin kenarında yayıla yayıla giden sürü yok mu?
- Evet, dedim. Evet, ne kadar güzel.
- İşte onun çobanından 10 paraya aldım.

Anneciğim, on paraya yüz dirhem süt, hem de su katılmamış. Koyundan şimdi sağılmış, aldım ve içtim. Fakat bu sırada düşünüyorum. Ben annemin sayesinde, onun gönderdiği para ile böyle süt içeyim de, annem içmesin, olur mu? " Şevket neden içmiyor?" dedim. Fakat yukarıdaki bülbül, bağıyordu: "Validen kaderine küssün, ne yapalım. O da erkek olsaydı, bu çiçeklerden koklayacak, bu süttten içecek, bu ekinlerin secdelerini görecekt ve derenin âheste akışını tetkik edecek ve çıkardığı sesleri duyacak idi. Şevket merak etmesin, o görür, belki de daha güzellerini görür." Fakat valideciğim, sen yine üzülme. Ben seni, evet seni mutlaka buralara getireceğim. Ve şu tabiî manzarayı göstereceğim. Şevket, Hilmi de senin sayende görecektir.

O güzel çayırın koyu yeşil bir tarafında, çamaşır yıkayan askerlerim saf saf dizilmişler. Gayet güzel sesli biri ezan okuyordu. Ey Allah'ım, bu ovada onun sesi ne kadar güzeldi. Bülbül bile sustu, ekinler bile hareketten kesildi, dere bile sesini çıkarmıyordu. Herkes, her şey, bütün varlıklar, onu, o kutsal sesi dinliyordu. Ezan bitti. O dereden ben de abdest aldım. Cemaat ile namaz kıldık. O güzel yeşil çayırların üzerine diz çöktüm. Bütün dünyanın dağdağa ve debdebelerini unuttum. Ellerimi kaldırdım, gözümü yukarı diktim, ağzımı açtım ve dedim:

- Ey Türklerin Ulu Tanrısı! Ey şu öten kuşun, şu gezen ve meleyen koyunun, şu secde eden yeşil ekin ve otların, şu heybetli dağların yaratıcısı! Sen bütün bunları Türklere verdin. Yine Türklerde bırak. Çünkü böyle güzel yerler, seni kutsal bilen ve seni ulu tanıyan Türklere mahsustur. Ey benim Rabbim! Şu kahraman askerlerin bütün dilekleri, ismi-i celâlini İngilizlere ve Fransızlara tanıtmaktır. Sen bu şerefli dileği ihsan eyle ve huzurunda titreyerek böyle güzel ve sakın bir yerde sana dua eden biz askerlerin süngülerini keskin et, düşmanlarını zaten kahrettin ya, bütün mahveyle!" diyerek bir dua ettim ve kalktım. Artık benim kadar mesut, benim kadar sevinçli bir kimse tasavvur edilemezdi.

Anneciğim, oğlun Halit de benim gibi güzel yerlerdedir. Dünyanın en güzel yerleri burası imiş. Yalnız bu memleketlerde düğün olmuyor. İnşallah düşman asker çıkarır da, bizi de götürürler, bir düğün yaparız, olmaz mı? Kadir'e mektup yazdım. Valideciğim, evdeki senet vesaireyi kimselere kat'ıyyen vermeyin ve sorarlarsa biz bilmiyoruz, deyin. Çantayı al, sandığa koy. Ben sana vaktiyle anlatmış idim, bu dünya böyledir. Fakat sen merak etme. O parayı vermese, adliyedeki adam vermezdi. Hani nasıl aldık. Yalnız zaman ister. Valideciğim, çamaşır filan istemem, paralarım duruyor, Allah razı olsun.

Oğlun Hasan Edhem - 4 Nisan 1331 (17 Nisan 1915)